

NAPUSTILA NAS JE DUBRAVKA PETI**Martinka Sučić**

Gradska knjižnica i čitaonica Vinkovci

Godina XIX
Broj 1-2
2015

28. kolovoza 2015. godine nas je napustila Dubravka Peti, bivša ravnateljica i dugogodišnja djelatnica Gradske knjižnice i čitaonice Vinkovci.

Dubravka Peti (rođ. Koščić), rođena je 9. srpnja 1942. godine u Zemunu. Školovala se u Vinkovcima i Zagrebu. Godine 1970. počela je raditi u Narodnoj knjižnici Vinkovci, u vrijeme transformacije pučke knjižnice u suvremenu kulturnu ustanovu. U periodu „društvene akcije“ kako je to nazvao Bogdana Mesinger u svojoj Povijesti vinkovačke Knjižnice, što je uključivalo i transformaciju čitaonice Dnevnog tiska u Studijski odjel (od 1968. godine), čime knjižnica dobija znanstveni karakter. Upravo zbog te činjenica se ukazala potreba za visokoborazovanom osobom koja bi kanalizirala izbor knjižnog fonda i brinula o zavčajnim tekovinama.

Dubravka Peti bila je prva bibliotekarka u Vinkovcima (prema tadašnjoj kategorizaciji knjižničnih zvanja), odnosno prva knjižničarka najvišeg stupnja obrazovanja. Vrijeme od dolaska Dubravke Peti u Knjižnicu do Domovinskog rata možemo smatrati najplodonosnijim u njezinom knjižničarskom radu, a a obilježen je suradnjama s vodećim vinkovačkim intelektualcima, Vladimrom Remom, Bogdanom Mesingerom, Miroslavom Mađerom, Dionizijme Švageljom te nadasve vinkovačkim Zagrepčaninom akademikom Dubravkom Jelčićem.

Izborom knjižnog fonda, izgradnjom čitaonice koja je svojim kapacitetom i brojem čitateljskih mjesta omogućila brojnim srednjoškolcima i studenima

dostupnost knjizi, radom na stvaranju kataloga te posebice didaktičkim izložbama o našim zavičajnim piscima, Studijski odjel je polako poprimio znanstvenu notu koju je zadržao do danas.

Dubravka Peti je pred sam Domovinski rat obavljala funkciju direktorice (ravnateljice) Knjižnice. Posljedice ratne katastrofe je osjetila i sama jer je bila nepravедno optužena što se kasnije i sudski dokazalo te je vraćena na radnom mjesto u Studijski odjel gdje je radila do mirovine u koju je nerado otišla. Umirovljenje je vrlo teško prihvatila.

Naša Biba, kako smo je svi od milja zvali, bila je čvrsta, uporna, otporna, djelovala je neuništivo i vrlo autokrativno. Imala je svoju osobnost koja nije dozvolila da kroz život prođe neprimjećeno, već je za sobom ostvila dubok trag u radnom kolektivu i svojoj obitelji.

U trenutcima opuštanja pokazivala je izvrstan smisao za humor i bila je vrlo druželjubiva. To je ono ljudsko u svima nama, kada bez obzira na svoje svjetovne stavove polako postajemo razgolićeni i putujući nemoćni prema neizbježnoj smrti ili kako A. B. Šimić kaže:

260

broj bibliografske jedinice

I smrt je nešto sasvim ljudsko.

Na ležaju se tijelo s nečim nevidljivim rve.

I hropti.

I smalaksava i stenje.

I onda stane.

Kao kad mašina stane.

I stoji.

Ni makac.

Tijelo drage nam Bibe je stalo, ali duh, duh će nastaviti svoju misiju na nekom drugom svijetu.

Pokoj ti vječni!

Godina XIX
Broj 1-2
2015

KNJIŽNIČARSTVO

Glasnik
Društva
knjižničarstva
Slavonije
i Baranje